

Marss

Laulavad ja mängivad:

Andres Piirimäe, Tarmo Ainsaar

Kaupo Reede, Ervin Eichenbaum

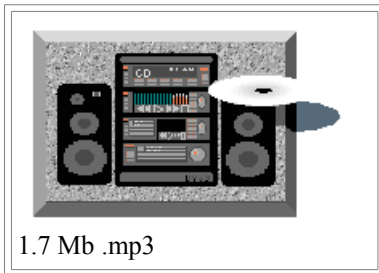
Noot: Edna Tuvi

al=al

Mu õh-tu-sest vai-ku-sest u-ni-ne laas, kus tee-ra-da kau-gus-se kaob,
 kus hom-mi-ku-tun-di-del u-du on maas, kus rähn o-ma mars-si taob,
 kus ro-he-lus po-le sil-ma - pett vaid pu-has hal-jas toon,
 kus al-li-kast voo-lab veel pu-hast vett, seal o-ma lau-lud loon.
 Ja ran-na-män-di-de kä-ha-rad pead on joo-nis-tand var-ju-sid veel
 ja sil-ma-piir kau-gu-ses, se-da kas tead, kuid ha-he-tab koi-du eel
 ja si-nu üm-ber vaid lau-lab kõik: muld, me-ri, su e-ne-se käed
 ning nuk-rust su hin-ge toob ka-ja-ka hõik, sü-da-mes soo-jaks läeb.

Vile

al=al

1.7 Mb .mp3

Lindistamisel

*kirjandusmuuseumi saalis. Laulavad ja mängivad (vasakult):
Kaupo Reede, Andres Piirimäe, Ervin Eichenbaum, Tarmo
Ainsaar.*

Kommenteerib Andres Piirimäe

Eichega ma olen tuttav 1982. aastast, ülikooli astumise ajast. Siis sai koos ühikas ringi jauratud, ühiselajate tasemel.

Meie muusikategemine algas 1985. aastal. Olin tulnud just sõjaväest ja me sattusime ühiselt Saaremaal nn musta jõuku - mina, Jimmy-onu ja Eiche. Paar selli oli veel, kellega enam edaspidi ühist pillimängu pole harrastatud. Tollest ajast pole midagi lindis.

Päriselt algas kõik mõne aasta pärast, seega 1980ndate lõpus, kui ülikoolis korraldati esimene Ropp-Song-festival - roppude laulude festival. See oli meie esimene nn avalik ülesastumine. Olime endiselt mina, Eiche ja Jimmy. Esimestel aastatel käis sealt õige mitmeid nägusid läbi - näiteks kaunis tuntud mees oli Heiki Kalle.

Kaupsi saime kampa 1990ndate alguses. Kaups oli Ropp-Songidel noore tegijana üles astunud. Seepärast vaatasimegi, et meie vaated lähevad pisut kokku. Meil oli tookord plaan laulda mõned ropud laulud linti. Jõudsime teha isegi ühe stuudioproovi, kuid koos *Estonia* laevaga uppusid ka meie sponsorid, seetõttu jäi asi katki.

Marss

Sõnad ja viis Andres Piirimäe

Mu õhtusest vaikusest unine laas,
kus teerada kaugusse kaob,
kus hommikutundidel udu on maas,
kus rahn oma marssi taob,
kus rohelus pole silmapett,
vaid puhas haljas toon,
kus allikast voolab veel puhast vett -
seal oma laulud loon.
Ja rannamändide käharad pead
on joonistand varjusid veel
ja silmapiir kauguses seda kas teab,
kuis hahetab koidu eel.
Ja sinu ümber vaid laulab kõik:
muld, meri, su enese käed,
ning nukrust su hinge toob kajaka hõik,
südames soojaks läeb.

Aastas on viis kuni kaheksa üritust, kus oleme koos ja laulame: jaanipäev, aastavahetus, sünnipäevad jms. Ajapikku on laule juurde tulnud ja sellest kasvas välja tulevase plaadi materjal. Harjutame nii harva, et pillimehed naeraksid selle peale. Aastaid tagasi kohtusime kord kolme nädala tagant, nüüd aga üha harvemini. Ja ainult siis me mängimegi. Tavaelus ei võta me pilli kättegi. See pole enam isegi amatööri tase, see on sellestki allpool. Nüüdki näitasid proovid, et vahepeal unustavad poisid laulu sõnadki ära. Kui me kooris laulame, siis mõni ütleb *ja* asemel *kuid* või *või* või midagi muud - ühesõnaga asi läheb metsa.

Aga üks harval kokkusaamisel ole omad põhjused - Eiche on näiteks riigitööl, kolm päeva tööl, üks vaba. Nii et meil on üsna tõsine probleem harvadel kordadel neljakesi kokku saada. Tihti oleme kolmekesi, vahel vaid kahekesi. See teeb olukorra keeruliseks, sest me ei mängi ju vaid oma lugusid, vaid teiste omi ka. Ja kui siis üks meist on puudu, on auk sees, *sound* pole enam see. Meil on ju nii, et laulu laulab üks mees, refrääni kõik. Ja kui seda ühte äkki pole, kes sõnu mäletaks, on selle laulu laulmisega täielik jama.

Stuudiomäng oli meile täiesti võõras. Näiteks Eiche visati tundmatus kohas vette. Kui ta esimest korda stuudiosse tuli, öeldi, et nüüd mängid bassi. Hea küll, naturaalkitarri peal suutis ta need bassikäigud ära mängida, aga kui lõpuks kontrabass leiti, siis seda ta mängis nagu suurt kitarr. Hoidis vasakut pidi käes ka (Eiche on vasakukäeline). Teistega oli asi lihtsam: Jim mängis soolot nagu tavaliselt. Kaupsil oli pillimeestest kõige suurem koormus: kaheteistkeelne kitarr, kuuekeelne kitarr, mandoliin ja suupill. Seetõttu jäigi Eichele bass ja mina mängisin kuuekeelse kitarriga paarile loole põhja sisse.

Muusikaharidus kui selline puudub meil sootuks. Selle lindistuse tegime eelkõige sõpradele-tuttavatele. Muusikainimestel pole sealt midagi otsida, sest muusikaga pole sellel ajal midagi ühist. Omal ajal oli see ühikatasemel jõuramine ja nüüdki on see lihtsalt üks eneseväljendusvorm. Aga muusikaks seda küll nimetada ei saa.

Mis veel muusikaharidusse puutub, siis Jim on meist ainuke, kes mängib kitarril klassikalisel moel. Temagi on iseõppija, kuid õppis kuuekeelset kitarril kooliraamatu järgi. Vähemalt käteasend on tal klassikaline. Ülejäänud pole kusagilt juhendust saanud. Me kõik hoiame kitarril valet käes, Eiche veel kõige rohkem. Ta hoiab kohe valet pidi. Täpselt nagu Cipsy Kings - seal hoiavad kolm kitarristi viiest pilli täpselt samuti: on võetud klassikaline kitarr ja hoitakse seda teistpidi. Eiche on täiesti iseõppija, aga on mänginud klahvpille päris mitmel pool. Sellega ta hätta ei jää, akordioniga ka mitte. Kaups on samasugune: mängib kitrat, mandoliini ja suupilli. See on puhas iseõppimine ja jumal tänatud, et see tal nii hästi välja tuleb. Mina mängin meie seltskonnast pilli kõige kehvemini. Mul on selline mängustiil, nimetame seda platnoilik, must ja hästi robustne.

Meil on oma tutvuskond, paar-kolmkümmend inimest, kellega me aktiivselt suhtleme, ja siis veel kaks-kolm-neli korda rohkem neid, kellega suhtleme harvem, kuid kes on meie mängust huvitatud. Nii et kogu meie huviliste ring piirdub ehk sajakonna inimesega.